

BORSSZEM JANKÓ

Szónyi Pál.

Igy hívják azt az inzsellért, a ki Magyarország II. Tiszáját regulírozta. Hogy miként, azt mutatja Tisza legujabb kiírása, mely miatt az országgyűlés szekere szerencsésen meg is feneklett. Eszejárásának prókatori kanyarodásait kiegyenesíteni, politikájának izapos fenekét megtisztítani, ámbíciójának örvényeit veszélytelenné tenni: nem sikerült Szónyi bácsinak. Hogy a pedagogiából a demagogiához csak két betűnyi távolság van, azt a két íára végződő szó mindig és Schwarcz Gyula nem ritkán mutogatta. Tisza Kálmánnak azonban (legyünk igazságosak!) egyikhez sincs köze; az egyikhez az alaposág, a másikkhoz az emelkedettség hiányzik belőle. Szónyi pedig, a pedagóg, egész napijárásokra van a demagogiától. A kiket, mint apró népet ő vezet, azoknak vére legalább is a kékbe játszik, ha netán nem tiszta kék. Mind előkelő csemete, s innen van, hogy nem az ő hibája, ha a leghiresebb köztük Tisza Kálmán. Ő vitte legtöbbre. Ez azonban nem Szónyi pedagogiája mellett, hanem inkább Magyarország összes többi iskolái ellen bizonyít.

Egyébaránt Szónyi bácsi tiltakozik, hogy a miről Tisza Kálmán híressé lett, azt nem tőle tanulta; a mit tőle tanult, azt elfelejtette, s voltaképen arról lett híressé, a mit nem tanult, a mit nem tud. Így többek között nem tud magán uralkodni csak másokon; nem tud indulatának parancsolni, noha alig tud egyebet, mint csak parancsolni; nem tud továbbá hallgatni, noha beszélni sem tud igazán, legalább nem akkor, a mikor kellene s nem azt, a mit kellene; nem tud vissza nézni a múltba, s nem tud előre tekinteni a jövőbe, mert folyton alkuszik a jelennel; nem tudja mit akar, noha cselekedeteinek egyetlen motivuma a „sic volo.“

Ugyan hát mit tud mégis?

Hát — egyebet nem tud.

A többit, a mit Szónyi bácsi beléje édesgett, elfelejtette azon egyszerű oknál fogva, mert atyai örökségképen pecsovicsnak neveltetett, de pecsovics nem mer, liberális pedig nem tud lenni.

Szónyi bácsi állítja, hogy mindig kissé nehéz feje volt hajdani növendékének; ez oly formán mó-

dosult, hogy mostanság csak néha nehéz kissé a feje.

De hogy Szónyi bácsiról szóljunk befejezőleg: ő írta meg az „Alaktant.“

Ha szerzeni tudta volna, tán különbet mutatna hajdani növendéke.

Az „Alaktannal“ mennyiben függ össze az alakoskodás? — azt a legujabb parlamentáris ülészak siralmas farsangjában megmutatta Szónyi bácsi nevelése. Az „időpontot“ és „módozatokat“ azonban professor Madarász iskolájában tanulta s amint látjuk: fényes eredménnyel.

B. J.

Pad alatti distichonok.

Ghiczy.

Széked a honnan szólsz: az a vadbuta Ézsau széke.

Hangod a melyen szólsz: Jákob arany szava az.

Jókai.

Hosszu bajúszától a loyolaitás lecseperge:

Bal szeme Trézsinnek int, Erzsire jobbjá kacsint.

Szabályzat

a dunai rakpart építésének ideje alatt közlekedő hajók számára.

1. §. A hajókázás a Duna szélteben és hosszában mindenütt meg van engedve, a víz színét kivéve.

2. §. A hajókázás iránya semmikép sincsen korlátozva, csak víz iránt és víz ellen, valamint minden más irányban tilos a hajókat kormányozni.

3. §. A kikötésre nézve csak azon egy kikötés tartatik fön, hogy az mindig legalább 50 ölnyi távolságban történjék a parttól.

4. §. A terhes hajók, ha üresek, szintén csak a főnebbi szabályok alá esnek, hasonlóké a nem terhesek is, mihelyt nem üresek.

5. §. A hajók eddigi menetrendében semmiféle változásnak nem szabad történnie.

6. §. A főnebbi rendelet ellen vétő kapitányok szigoruan felelősségre fognak vonatni.

Döry János beszédéből.

— A képviselőházban. —

... A jobboldali felfuvalkodottságról eszembe jut Phaedrus meséje a békáról, mely akkora akart lenni mint az ökör és mit ért el? „Rupta jacuit rana coram bove,” azonképen pukadva fog feküdni a jobboldali béka előttem....“

High Life.

Ce vendredi.

Dearest Krrricsi,
 Á dire vrai, nem kerestem alkalmát írni. Fölszáptám önzetlen házáfnak és néhány Mózesnek kölcsönadtam nevemet. Á filiszterek még mindig kápnak ősi nevünkön. Á legujább vállálásoknál mindig á legrrégibb neveket fogod tálni. Grründolunk, hogy csak ugy rropog, és á nagy pausa után á bárró ismét zsidóvá lesz és á zsidó bárróvá. Niki gróf természetesen en est des tous. Á mináp az örreg Spitzbauch kérdezte tőle: „Eh bien Herr

Graf. wann werden Se schon sein Barun?“

Ez á mot szerencsésen illusztrálja á helyzetet. De, je m'en fiche pas ma! — kicsit árránszíroztam magámát és á fágatózó hitelezőket con brio kilöktem az ájtón. Áz emberrnek, mikorr pénze ván, sokkal nágyobb á bátorrságá is.

Hánem á mi kis cásinónkban, á „boys-club“-ban (tudod, wir Müdel unter uns) nágyon skandalizálódunk az új szédelgéseken. Áz örreg Spitzbauchnak mondtam, hogy az utcásárrkokon nem sokárrrá fogunk olvásni ily affichet:

**E helynek begründolása
 szorosán tiltatik.**

Nem rrosz, by syndicat!

Á vén Rináldo Gründaldini erre elnevette magát és megelégedéssel forrgáttá meg árrány binokliját á levegőben.

*

Tante Passfflorra trrostlos. Le révérend pere Chabrun nem hirdeti többé az álázatosságot ábbán á kis salonban, melyben á tante kápolnája ván, vagy ábbán á kis kápolnában, melyben á salon ván. Á jeles férriú márr elzárrándokolt Rómába és vitt á szent átyá rrszérre épületes olvásmányt, egy egész fillérrt árrt. Ohájtom, hogy á trés révérend pere Chabrunból: utközben ne legyen trés irrreverend im pair Kozmian.

Pas mal, auf klingelbeutel és roulette!

Il abbate anche partito! Áz á vén orroszlán, há megrrázza fehérr sórrényét, még mindig effectvoll és ök mind: les comtesses Emeriga, Barbariga, é Sargariga en rafollent. S mikorr játszik, csupá láng és errő, szinte dühös, hogy ázt ne mondjam — zongorázend. De á coquelucheben legtöbbit leistol á triás Rremplotábrényi, de különösen az á nationalgeiger. Már ez válóságos delirium treményi! Magyare consommé! Mikorr á mináp Bécsben hegedült, sohásem greifolt cis, mindig trans!

Famous, by Kikeriki!

*

Ce cher Guido ismét megnyitja terrmeit á democrapulenek. Ezek á demagógós internaczialisták petrolörjögnek egy kis grrófné vagy herczegné után, há ez kicsit falsch énekel nekik vagy klavirtuozitását rragyogtátja. És azok á zsidó ásszonykák, kik hét és kilenczagu korronával csak fausse-couche folytán nem jöttek á világrá: lelkesedve áldoznak á jótékonság óltárrán, midőn kilátásuk ván verresnyezni toiletteben és gráciában á bonne compagnie hölgyeivel. És, Krrricsi dear, elles sont fiéremment rigolo, ezek á kadelburgerliche Herrzigbergernék.

Saprella, mint á Delmelltü, Delejmenü vágy minek hivják szoktá mondáni — saprella, ficht e noch einmal! márr megint ádósságba kell keverrednem, csupá sportból, hogy á férjek feleségeivel ismét gyákrábbán érrintkezhessem. Mágárról az előadásról irrok — c'est chose entendue.

Áproposner, sport! Ez egyszer szakrisch nágy schneidom ván á fogadásrrá. Ki lesz á „gyepmesterr?“ Ce cher Ivanhoe! A legtökéletesebb lovág és lovárr und so gyálog! De miérrt nem grründol?

Szegény Fliesirre is rrájárr á rrud. Á színház cziczájá, weisst? — á Flórrá tetemesen megkárrmoltá. S most szegény Flicsi: fele be, fele ki.

De márrádjön válámi jövőrrre is. Pá, old fellow!

Your

MONOCLES.

A. (véletlenül B. lábára hág.) Bocsánat!

B. Uram, ön számár.

A. E parlamentáris modort kikérem magamnak.

Theatralia.

Önbírálat.

A nemsokára színre kerülendő „Párba j”-ban van egy passzus, mely körülbelül így hangzik: A mai fiatalok, miután kidorbézolta, kijukkoltta, kilumpozta, kibetyározta s kiéjjelezte magát s erőtlenné vált a csóktól, pezsgőtől és likőrtől: lesz művészsze, íróvá, színigazgatóvá stb.

Az illető szerepből a nemzeti színház hatósága a „szinigazgatót” vastagon kihuzta;

azért-e, mert mindenkit sérthetni vélnek ott, kivéve az igazgatót, avagy azért-e, mert úgy vélik, hogy a dolgosak is a színigazgatóra talál, s így a többire nem sértő: Porci Lupusra bizzuk eldönteni.

*

A „Jó hazafiak” első előadáskor.

— Hallotta maga az anonymus Toldy Pista. —

Kritikus A. Ugyan brátom, mit gdotsz erről a drbról? Te irsz róla?

Kritikus B. Nem én, mit irjak róla, ha nem tudom, ki írta!

*

Kricsi gróf. Ugyán te Flicsi, miérrt polemizálsz te ányit á te színésznöüddel az ujságokban?

Flicsi báró. Barátom, különben nem tudok a drámaturgomnak dolgot adni.

*

Színházi csodabogár.

— A „Testvérből.” —

Tegnap kivételesen érdekes színházi esténk vala Bignio Lajos a bécsi nagyopera műtagjának első vendégfellépése „Ernáni” operában, melyben Carlos király szerepét énekelte nagyszámu élvezetszomjas közönség előtt, mely úgy tolongott oda, mint a sivatagon utazók az üdítő forráshoz. De élvezett is a közönség hisz Bignio pompás, érczes, kiművelt hangja, mesteri éneke valóban üdítő határu volt a közönségre, mely ilyest már rég azóta hallott, hogy Bignio megvált a nemz. színházról. Ami a többi közreműködőket illeti, azok egyáltalán nem voltak a művész vendég mellé való hisz Ernánit Hajos kiáltotta és nem Ellinger énekelte Gomezt Bodorfy, és Elvirát Kocsis rontották. Furcsa mert eddig az első Kőszeghy szokta előadni Elvirát, pedig Balázs né énekelhette volna már csak a vendég iránti tiszteletből is. Figyelem, tapintat elriasztottak titeket is a honi Thalia csarnokaiból?

A Karácsonyi drámajutalom.

Szigligety Ede, (mint az akademia előadója): Te-kintetes Akadémia! Mindenek fölött hálás köszönetet mondok azért, hogy bírálóknak, még inkább, hogy előadóknak kineveztettem. Már néhány év óta kapaszkodnak némelyek mellettem az akadémiai aranyakért. Az idén egy tejfeges száju el is vitte előlem a Teleki-jutalmat. No hiszen közbe csördíték majd én ezeknek a süvölvényeknek, hogy a legbátrabbjának is elmegy egy pár esztendőre az irni való kedve, s így ezentul néhány évig ismét nem fognak háborgatni 100 aranyos jussomban.

Tebát örömmel jelenthetem a tekintetes Akadémiának, hogy a beérkezett drámák közt egyet sem találtam, a melyért én nem száz aranyat, de száz fakrajczárt adnék. Ime, az egyiknek a czime „A Trónkereső”. Predzlava egy önfelédtt perczéért végnélkül siránkozik a klastromban s fia Borich hiszi, hogy joga van; a tragikum azon fordul meg, hogy valahányszor Predzlava meg akarja neki mondani, hogy nincs joga, mindig valaki közbe jön, s így tart az egész végig, míg végre is megtudja Borich, hogy nem volt joga. Így, ha történetesen a darabnak nem volna több személye mint Borich és Predzlava, és soha senki közbe nem jöhetne, akkor Borich hamarabb megtudná, hogy nincs joga, és az egész tragikum semmivé lenne. Ennyi hát az értéke is.

Egy másik pályázó darab czime „A fény árnyai.” No már a ki otromba Shakespear-utánzásában annyira megy, hogy czimnek is ily izetlen és értelmetlen metaforát használ, az meujen krumplit kapálni vagy zabot begyezni, s tudvalevőleg mind e két növény nem a parnasszuson terem. A babérhoz, melyet ott kaszálnak, az ilyen sz—erző jussot ne tartson.

Egy harmadik darab czime „Az udvari bolond”, de jobb volna czimnek „futó bolond.” Kérem, az egész egy ellopott átöltözés, inkognito; és az emberek lótnak-futnak benne a királyi udvaron, mintha őr és strázsa, királyi kíséret és ajtónálló a világon sem volna.

Egy negyedik darab czime „Romeo és Julia.” Már hiszen tisztelet becsület, a fiataliságtól sok mindenféle kitelik, de hogy egy fiatal ember s egy fiatal lány egyszeri látásra rögtön úgy egymásba bomoljanak, hogy másnap mindjárt titkon lakodalmat is csapjanak, azt hitesse el az a yaksi poeta mással, ne én velem és az akadémiaival.

És úgy megy ez tovább; egy darabot sem találtam, a melyen tisztességes czéhbéli ember keze nyomát felismertem volna. Aztán azok a merész metaforák, mint p. o. „márványkeble meglágyul,” vagy „arca rózsái elhervadtak,” vagy „eperajka, hóvállá és hollóhaja” stb. És végre az ilyen magyarság (a „Strike” című pályadarabban) „a z á r a k n a p o n k é n t h á g n a k,” mintha valami jóféle menlovak lennének! Szóval: kérem az akadémiát, ki ne adja a díjat, jó lesz az esztendőre énnekem.

Baloldali pártértekezlet Pesten.

I. A belvárosban.

Iránytalan Dániel próféta. Uraim! Köztudomásom szerint pártunknak még nincs jelöltje a belvárosban. Azért kérttem tehát ide a belváros választóinak színejavát, hogy azon férfi ellenében, ki noha elég tisztességes ember, de azért honáruló: oly kandidátust állítsunk föl, ki épen a belvárosban bir számtalan hívekkel. Az elfojtott ellenzéki meggyőződés szabadon fog nyilatkozni a magyar főváros legkebelében. Az utóbbi választási időszakban ha Ujházy

körül már egyen seregelték, most miért ne hemzsegne kettő, midőn ezt kiáltjuk: éljen Kossuth!?

Horn. Gundulum, nem külene compromittirrolni Kosót azal hudj megbok.

Jókai. Ne orgonálj Edus; ha Kossuthnak meg nem ártott az, hogy Vajda Jankó buktatta meg — Deák Ferencz sem derogálhat neki.

Horn. Igoz, te de Siglesrrul nem vagy jó beszelli.

II. A Terézvárosban.

Csernátóni. Örültetik részemről uraim, hogy a Terézváros ellenzéki férfiai üdvözöltethetnek általam önökben. Állittatik a tuloldalról is fel jelölt, hogy Jókai barátunk ellen, ki birja bizalmát oly kerületnek, mely már annak idején is sejtve meg, hogy Svarcz Gyula által a baltól elpártoltatván a keletindiai kereskedelmi ut nyomán, benne

nem lelta az igazi férfit föl, mert nem eléggé valószínű volt az, amit ígért, mint a mivel, bizalmát Jókai barátomba vetve, biztatta őket, próbálkozzék a pénzen szerzett szavazatok veszettebes malasztjával meg, származtatván Jókait az önök buzgalmába be.

Mind. Éljen Jókai!

III. A Józsefvárosban.

Jókai. Komoly perceknek nézünk eléje. Ha a hon egén borul a láthatár: hű fiaik egyívé állanak, hogy tegyének. Tegyük! Megteszszük tehát magunkat a Józsefváros baloldali pártértekezletének. Legyenek üdvözlöve hát, derék józsefvárosiak! A név, melyet e városrész visel, intésével felénk fordul, mintegy mondván: a király is József,

Mazzini is József. Ez, amint egyrészt kifejezi dynasticus érzelmeinket Kossuth iránt s hazafias ragaszkodásunkat a magát Budára száműzött királyi családhoz: ép oly világosan jelöli meg azon programot, mit e városrésznek szánt képviselő, Csernátóni Lajos barátom, váltig fog hangoztatni.

IV. A Ferencvárosban.

Simonyi Ernő. Nagy megelégedésemre szolgál, hogy e városrész választó polgárait sikerült egyívé terelnem, hogy a kizel választási mozgalmak által alást foglalásunk. Nohá nincsen mit tartánunk, de azért az erdek nem álszik, és a Diákpárt felkelhet válamelik nap, hogy megnehezítse diádálmunkát. Há azt mondanám, hogy a t á v á s z i szelő steigeroljja reményeinket egy minoritási többségre

nízve, rossz viczet mondanik ugyan, de ohajtásinkát fejteztem volna ki áltálá. Hogy Vidátsunk mily nagy házafi, kiténtette az áltál is, hogy a honvid menház telkit jó drágán sóztá a kormány nyáká kezé. (Éljen!) Ázál gyanusítják ítet, hogy petrolóröket nevel munkásáiban. A ki ezt állítja, az g á z - ember. (Derültség.) Válvette mikedjink tehát Vidáts melet.

V. A Lipótvárosban.

Vidats János. A Lipótváros nem maradhat özvegyen akkor, midőn a többi városrésznek is kijutott a szerencse, hogy Pestnek minden rangu és legkülönbözőbb foglalkozásu ellenzéki férfiai Kosssutth Lillajoss nevé köré sorakoztak. Üdvözlöm önöket urak, és köszönöm, hogy szívökre vették e városrész siralmas sorsát, mely azon veszélynek van kitéve, hogy Wahrmannt ismét ellenjelölt nélkül volna kénytetve az országgyűlésbe küldeni. Nincs kifogás személye ellen. De mit tartsunk mi lipótvárosi ellen-

zékiek oly férfuról, ki állását sem concessiók kinyerésére, sem nagyobb szabásu bank- vagy vasuti üzletekre föl nem használta, míg a tiprott ellenzék férfiai közül — csak Váradynkra utalok (*Éljen*) — elegenden akadtak, kik a haza boldogulását célzó meggazdagodásukra nézve nem irtóztak e sanyaru kormányhoz, engedmények elnyerése iránt, büszkeségük megalázásával folyamodni. Ez nem maradhat így! Legyünk ügyvédjei a jogfosztott város e részének is. *Éljen Horn!*

VI. Az Erzsébetvárosban.

Horrn Edos. Midőn olan várrusrész élenezeki jölesébe meghivok önöket, a mi még nem is existirozza: ez azerr törtenik, hudj a netalántántán megalepítetandú errzebetvárrusi monecipál vaid tokorrek-penztarr engedményesei legyék olanok, akik nem torrtozzák az oppositionhoz. Orraim! Nem okorrom Jökkái Mórrecz borrátomnak praejudizálni midőn Errzebet-várrusreszt emlegetem. Hiszen emlegeti ő is sok olan dolgot, a mi nem existirozza, mégis hiszönk neki párrt disciplinbul. Mierrt nem lehetne hát megszervirozni, okorrom mondoni megorggonizálni ed olan várrusreszt, a mi csak lesz, ha megvan

huzzá a szükséges oppositionpárt? Hiszen a grráf Szeeczini munda, hudj az egész Maidarrország is csak lesz, s mégis van bene ed olan naid elenezek, hoid a túbseget adjon minorrizálhat. Ebül az okából constituirozzuk hát engemünket, okorrom mondoni minket errzebetvárrusi élenezeknek. Jelült a borrátomk Simunyi és már benyójtottuk a concession kerrent ed terrez errzebetvárrusi öszpontosított bonk a választásokra szökseges szagosztállal. (*Heyleslés.*)

Jegyzete: **Cséválszky Lajos**
a pesti ellenzéki pártértekezletek jegyzői.

A spiritismusról.

— Egy kitünő pesti spiritista mediumtól. —

A spiritismus a spirituson alapul. Spiritus magyarul annyi mint szesz. A szesz szesze = lé, mely azonos a lélekkel. Ezért a spiritismus leginkább lélekidézéssel szokott foglalkozni, melyet rövidebben lélekzésnek lehetne nevezni.

A spiritismushoz sok spiritus azaz szesz, de sok eszély is kell. A szesz és eszély által szeszély származik, mely annál fontosabb, minél szeszélyesebbek szoktak lenni a lelkek.

A kiből legtöbb a spiritus, az leginkább van képesítve a lelkekkel közlekedni és azok nyilatkozatait nemcsak fölfogni, de tolmácsolni is. Ilyen egyén neve: medium.

A medium kellei ezek: hosszú fül, hogy a kissé távoleső tulvilág szavatait meghallja; vasnál vasabb homlok, hogy a pokol tüze meg ne pirithassa; nagy szája, hogy a nagy szavakat kényelmesen kibocsáthassa; bő torok, hogy a szükséges spiritisticus italokat bőségesen magába fogadhassa.

A medium közbenjárása folytán a lelkek vagyis szellemek következő miveleteket visznek véghez:

1) a hívőket meggyőzik arról, hogy szellemek csakugyan léteznek;

2) a hitetleneket megtérítik azon hitre, hogy szellemek ugyan nem léteznek, ellenben lelkek nincsenek;

3) az elmúlt eseményeket a legnagyobb biztossággal előre megjövendölik, de a jövőbeliekre nézve a leggyöngédebb discretiót tudják megtartani;

4) mint elköltözött nagy szellemek nagy kérdésekre nagy feleleteket adnak, vonatkoznak bár e kérdésekre a víz nedvességére, a föld kerektségére, I. Napoleon halálára, a pesti lóvonatu vaspálya minap kifizetett 29 frtos dividendáira, a lánchidvám szabályzatára, vagy bármely más kérdésre azok közül, melyek az összes emberiség szellemi és anyagi érdekeit mozgatják;

5) különös kívánatra kopogtatnak is. A kopogtatás, mely mint tudjuk, oly rendkívüli technikai nehézségekkel jár, hogy élő embernek még sohasem sikerült e művészetben bármi csekély mérvű jártasságot szerezni, leginkább képes mindenkit meggyőzni a szellemek létéről. Kopogtatnak pedig a szellemek a medium meggörbített középső ujjára, vagy annak csizmasarkával, mire csak a spiritisticus befolyás képesíti az embert;

6) asztalt, széket mozgatnak, mire természetesen igen hatalmas szellemi erő szükséges, sőt a legnehezebb asztalt, kanapét, almáriomot meg is táncoltatják, a magyar szellemek csárdást, a németek keringőt, a francziák kankánt járatván velök, csak hogy e tekintélyesebb butorabok mint komoly természetű és phlegmaticus véralakú butorok ily tánczra kizárólag akkor indittatják magukat, ha senki sincs jelen.

Ime, ezek a spiritismus főmiveletei, melyekről balga önhittség azt meri állítani, hogy egyik felök oktatlanság, másik felök szédelgés, harmadik felök ámitás.

Mily butaság lehet az, melyből ily alaptalan vádak folynak, holott az egész spiritismus csak a legtermészetesebb és legtörvényszerűbb tüneményekkel foglalkozik! Vagy tán lehet-e természetes dolog annál, ami a természetet kivül esvén, semmi természetellenes befolyásoknak alá nincs vetve? És lehet-e törvényszerűbb annál, ami minden kivételtől ment, mert törvénykönyve még nincs írva?

Csak az kételkedhetik ebben, a kiből teljesen hiányzik a spiritismus spiritusa. Spiruljon!

A pesti gázkérdés.

A pesti gáz-társulatnak kötelessége-e a sötétben gázolni, vagy a pesti közönségé? Felelet?

Még egy padalatti vers.

Lázár Ádám.

Ádám volt az első ember a szent biblia szerint.
Lázár meg az utolsó lesz — mert agyon beszél
mind!

Pro demo.

A „Hon“ vegyes apróságírója a „Reform“ képes melléklapjáról szólva, a „Borsszem Jankóra“ czéloz. De mikor nem minden lap áhitozik a „Hon“ sorsára, hogy az „Üstökös“-nek legyen képtelen melléklapja. Allons mon bon, mondja le Delejtű.

B. J.

A szerkesztőpostája.

„Magyar Wagner-egylet.“ Már egyszer elhagadtuk. Ujabb kapóra várunk. — Debreczen, F. Nem emlékezünk Fülöpre. Vagy ön a Nagy Sándor apja? Bucephalusra — e gordiusi csomót ki nem tudjuk bonyolítani. Vágja ketté! A kérdemény egyébként inkább goromba, mint elmés. — Justus. Tenax is — de mikor ez nem elég az üdvösségre! — „Add meg magad!“ Még sem az, amit vártunk. — „Están dalaiból.“ Halvány utánzata a halhatatlan pöngetéseinek. — Jobboldali pictor Nagyon rossz neven venné a baloldali pictor. — Gy. G. Gyenge. — Kis kokas. Igen komikus. Meg fog jelenni. — S. E. Ki az, a ki így dalol? — Szegedi. Helyes a megfejtés. — Darwinista. Bizony, K. utódai halomra döntik Darwint, Moleschottot és Büchnert, mert embertől származtak itt a majmok, tulok, borjúk és csodabogarak. — „Az új Herostratus.“ Fölötte szellemus és csipős, csak hogy már idejét multa, Laci bácsi! — Talmiarany János. Nem értjük egészen. — T. M. Nem üt, nem szur, de még csak nem is érint. — U. L. Elég volt egyszer. Tán csak nem fogja humoristikumnak tartani küldeményét. E fölfogása volna a mulatságos benne, de ezt csak egy élvezheti s ez a szerkesztő. — Y. Idem.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

(kétsas-utca 24. sz.)